

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemana velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemana velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/46. uri popoldne.

Štev. 50.

V Ljubljani, v četrtek 3. marca 1887.

Letnik XV.

Italija in bodoča vojska.

Že večkrat smo se pečali v novejšem času z Italijo, kaj bi ona storila, če bi se res boj vnel med Avstrijo in Rusijo, ali pa če bi železnemu kancelerju res na misel prišlo, da bi hotel poskusiti, če bi se ne dala Francozom popolnoma sapa zapreti. Povedali smo tedaj, da je Rus rekel, da ne bo nikdar tega pripustil. „Nič ne mislite, djala je na to „Köln. Ztg.“, mi Nemci imamo za ta slučaj več kakor le enega konja v hlevu. Lah bi nam pomagali!“ Lah so se toraj vendar-le res zavezali z Avstrijo in Nemčijo in sicer tako, da bi Nemcem pomagali, če bi jih jel Francoz lasati. Če bi se pa Avstrija in Rus sprijela, bi pa Italija le od daleč gledala in brž ko ne prežala, kdaj bo za njo kak košček zemlje odpadel od Avstrije.

Toda tudi to še ni gotovo, kakor bi bilo pri bito. Nazori o tej „pogodbi“ so jako različni. So, ki trdijo, da je taka pogodba svoje dni res bila, toda je že potekla in sedaj ni nič več veljavna. Drugi pa zopet hočejo vedeti, da pogodba še vedno velja. Zdi se nam prvo mnenje bolj verjetno, kakor drugo in to nekako — saj posredno — potrjuje tudi sedanja ministerska kriza v Rimu. Na prvi pogled bi človek sicer mislil, da je nastala vsled zunanje politike v Masavi. Če pa stvar bolj od blizu pogledamo, se takoj vidi, da je glavni vzrok, da se kriza vleče kakor morska kača, ponovitev ali nepovitev zveze z avstro-ogersko državo. Miroljubna italijanska stranka z Robilantom si želi imenovano pogodbo obnoviti z Avstrijo in Nemčijo. Vojna in irredentovska stranka pa o kaki obnovitvi pogodbe noče nič slišati, ker se nadja, da bodete Avstrija in Rusija skupaj treščili. Italija bi nas pa v tem slučaju po svoji stari, običajni navadi za hrbtom napadla ter se o naši zadregi ali nesreči okoristila, kakor vselej.

Če pride do boja med Avstrijo in Rusijo — kdo vé? Povod zanj bi dala Bolgarija, kjer se je jela štrina iz novega prav grdo mešati, in ktere prej ko ne, ne bo nihče drug poravnal, kakor Rus s silo. Kdo vé, če nima tudi sedaj že svoje roke zraven, ker brez povoda si ne upa kaj pričeti.

Nam in vsem tistim, ki ne vidimo za politične

stebre, je pač popolnoma neumljivo, kaj da evropska diplomacija dela, da ne more Bolgarov ugnati. Res ne vemo ali je tu pravi vzrok pomanjkanje dobre volje, ali pa — popolnoma nebrižnost, naj bo kakor rada! Če je poslednje resnica, bomo kmalo čuli, kako da se Rus v Bolgarijo pomika, da jo zasede. Če bi se mu Avstrija na tem potu protistavila, zapodil bo ob enem tudi nekaj kozakov v Galicijo in pričetek za boj bo storjen.

Kaj pa Avstrija? Ali bo le gledala, kako bodo kozaški konji naše polje uničevali? To je vprašanje, na katero se ravnokar v Budapeštu odgovarja. Izredne delegacije se z njim pečajo. Po pravici rečeno, je med Avstrijo in Rusijo ravnokar res silno veliko paliva nakopičenega, ki se utegne ob vsaki priložnosti vneti. Izvestno si v Avstriji vsakdo želi, da bi se vse z lepo odstranilo, če tudi je za to malo upanja. Bolgarija bo zapalila Evropo, če se njeno nesrečno vprašanje ne reši prav kmalo; kajti če bi se Avstrija in Rusija res zaradi nje sprijeli, bi tudi Francozje rekli: „Sedaj je čas, da poravnamo račun s sosedom preko Rena za batine, ki nam jih je posodil pri Graveloti in pri Sedanu.“ Če se pa bolgarsko vprašanje po mirnem potu reši, potem je nada, da se tudi francoska osveta na drug čas preloži. Na Bolgarskem določila se bo bodoča meja na Balkanu med Avstrijo in Rusijo. Italija vtegne tu postati jeziček na tehtnici. Kakoršen bo novi kabinet, take se utegne nagniti ali na desno ali na levo. Če se ne ponovi pogodba, prežala bo po našem Tridentu in Primorji ter se bo Rusiji za pomočnico ponudila. Če zmaga pa Robilantova stranka, ter se pogodba ponovi, potem se bo Italija z Avstrijo vred poganjala za ohranjenje „statusa quo“ na Balkanu in pojde v tem slučaju proti Rusom, kar bi utegnulo Rusom zasedanje Bolgarije iz misli zbiti. To bi ohranilo Evropi mir vsaj za nekaj časa.

Kaj bi pa Avstrija napravila v slučaju, če bi se Lah res z Rusi proti nam zedinili? Ali bi se boju umakniti skušala? Ni verjetno. Saj ima za ta slučaj dobrega zaveznika v Nemčiji, ki bi nam morala na pomoč priti. V tem slučaju vnela bi se pa tudi takoj velika evropejska vojska, v kateri bi se ljudje klali, da bi bilo grozno. Gotovo je sedaj le toliko, da, dokler bo v Rimu trajala kriza, tako

dolgo ne bo vojske, ker Rusija ne vé, kam se bo Italija nagnila. Gledé na to bi bilo pač želeto, da v Italiji zopet v roke dobi Robilant zunanje zadeve, ali pa, da pride na krmilo mož, ki Avstriji ne bo naravnost sovražen in ki ne bo prežal po našem Primorji. Takih mož imajo pa Lah prav jako malo med seboj.

Sploh pa je položaj v Evropi sedaj tak, da takega že sto in stoletja ni bilo, ali pa nobenkrat ne. Le iskra naj pade tu ali tam v netilo in nestati zná požar ki bode opustošil celo Evropo. Povsod so nakopičeni resnični ali domišljeni vzroki za vojsko; povsod ljudstva in države štrle v smrtonosnem orožju, kakoršnega do novejših časov tudi še ni bilo; povsod se hlina prijaznost, pa povsod se tudi kaže nezaupnost, škodoželjnost in zvita zalazljiva prevara, kakoršne menda tudi še ni bilo na svetu. Večinoma bi vsaka vevlast rada vojsko začela, a nobena si ne upa, ker si lahko pred oči stavi odgovornost in negotove posledice. Z besedo: Pri mnogoteh napetost, pri ljudstvih mučno čakanje tega, kar ima priti; pri obojih pa skoraj gotov pogin, če bi imelo to še kaj dolgo trajati.

Potres v južni Italiji.

Nizza je vsem olikancem kolikor toliko znana kot mesto, kamor posebno veliko tujcev zahaja iz vseh krajev sveta. Kakor radi so ljudje tje kaj hiteli, tako sedaj prestrašeni mesto zapuščajo, kjer je 23. februarja potres z vso svojo grozo mesto obiskal. Zjutraj že blizu 6. ure stresla se je zemlja s tako silo, da so se po mestu hiše zibale, kakor ladje na razburjenem morju. Nebo je bilo rudeče, kakor bi stalo vse v ognju, po mestu nastal je pa grozen strah, kakor bi se bližal sodnji dan. Vse, kar je le moglo, bežalo je iz stanovanj venkaj in vsakemu se je brala groza na obrazu. Vsak je skušal rešiti, kar mu je bilo najbolj pri sre in najbližje pri rokah. Ljudje so zapustili postelje v priprosti ponočni obleki ter hiteli na ulice bosi, obuvale in drugo opravo je vsak v rokah nosil, kolikor jo je v prvem strahu ravno dosegel.

LISTEK.

Časnik v časniku.

Da, da; razun nekterih odlomkov podajam tu p. n. čitateljem „Slovenčevim“ kar časnik v časniku, da se z njim zabavajo. Sicer pri časnikih to ni nič novega, če si vrednik za svoj list izstriže kaj tujega blaga, bodisi za uvodni članek, ali dopis, ali za razne vesti, ali sploh, kar potrebuje.

Jaz pa nisem vrednik, pa sem vendar-le nekako izstrigel in pristrigel neki časnik samo za „listek“ v tem-le našem dnevniku.

Veste, to je tako-le:

Te dni mi je moj prijatelj pokazal časnik, ki mu je došel iz Gradca, ne da bi se bil prej nanj naročil. Pa kako bi se bil tudi mogel? Saj še vedel ni, da bo list izšel, in to samo enkrat v letu. Naslov mu je: „Neue freie Lumpen-Zeitung“. Stane 10 kr. Za deset let skupaj 99 kr. Cel letnik stane tudi le 10 kr. Inseratov ne sprejema (pa jih

ima vendar notri); kdor kaj pošlje v ta časnik, dobí za to marko za ljudsko kuhinjo. Vredništvo in upravništvo je v Gradcu na Tržaški cesti št. 183, zadej na dvorišči po lestvici na desno. Odpravništvo: Dunajska cesta št. 138, drugo okno iz kleti, manjši izmed obeh zabojev med drvami. Št. je 1. letnik tudi I. Izšel je v Gradcu, zunanje mesto, dne 19. februarja 1887.

Ta časnik po celem pogledavši, pride mi na misel, da bi bilo dobro to na kak način porabiti; prepovedano ni nikjer. Toda naslov me preveč bode. Pa si pravim: Saj ti ni treba misliti, da je ta časnik za „lumpe“ pisan, rajše si misli, da so ga „lumpje“ spisali. Sicer pa še tega ni treba. Saj se „lumpen“ pravi cunja. „Lumpenpapier“ ima še Wolfv besednjak prestavljen. Izraza „Lumpen-Zeitung“ pa ni najti notri. Dotični gospodje pa pač niso vedeli, da bo leta 1887 izšel na Štajarskem časnik s tem naslovom.

Toraj na delo, gibljimo se, pa prosto!

Uvodni članek ima naslov „Mir“. V slovenskem prevodu se glasi tako-le: Le vsled mno-

gega prigovarjanja Fadijana Mingreškega smo se odločili, za mir govoriti. Znano nam je, da v sedanjih časih vsa Evropa obrača v nas svoja kurja očesa, in to nas spodbuja, da svojim čitateljem natančno ne popišemo evropskega položaja, kolikor se z resnico ne strinja. Zato bomo vse tiste imenitne dogodke, ki bi utegnili mirno sporazumljenje nam neznanih moči kaliti ali pospeševati, najvestneje zamolčali.¹⁾ Pri tem hočemo vse, kar se v resnici ni zgodilo, nepristransko preiskati ter objavljenemu mnenju oddati, da to obsodi. Ker se slednjič ne moremo vtikati v reči, katerih drugi ne razumijo, mislimo, da smo nepobitno dokazali, da je mir zagotovljen.²⁾

Listek taistega časnika: Sanje hišne gospodinje ali krvava loterijska številka.³⁾

Tedaj pa je nekaj kar h krati potrkalo z gromovitim vriščem prav tiho na vrata in Klepetuljica,

¹⁾ Nezmisel. — Stavec Pepek.

²⁾ Predznanost. — Vrednik.

³⁾ Začetek je brez pomena in izide v eni poznejših številkih.

Največja gnječa in tudi največji strah bila sta pa v kolodvorskih ulicah, kjer se je bila nebrojna množica zbrala jako čudno oblečena. Tisti, ki so postelje zapustili, so nosili komaj za potrebo spodnje perilo. V sredi teh nesrečnejšev stalo je pa veliko maškora, ktere je potres ob največjem radovanju na maškeradah zasačil in prepodil. Nikdo se ni več smejal.

Württembergška kraljica planila je takoj ob prvem sunku iz postelje in je vsa preplašena takoj zavpila v drugo sobo, kjer je spal kralj: „Kaj je s kraljem?“ Ko so ji povedali, da je zdrav, padla je na kolena in s povzdignjenimi rokami molila jutranjo molitev. Kralj jo vpraša, ali hoče v vili ostati ali bežati, na kar mu kraljica reče: „Ne, nič drugega nočem, kakor pri tebi ostati, da vidim, kakšen bo konec. S teboj hočem deliti osodo, naj že bo kakoršna-koli.“

Kakor v Nizzi, ravno tako hud je bil potres tudi po drugih krajih ob ligurijskem primorju in na Laškem. V Mentoni nameravala se je dne 24. februarja poročiti ruska gospica Krekov z nekim francoskim kavalirjem. Že so stali pred altarjem, kar se cerkev zaziblje. Vse beži. Mlada ženina in nevesta sta morala dolgo iskati duhovnika, preden sta ga našla, da ju je poročil. Gospica se je pri poroki jokala, rekoč: „Če nama je že takoj po poroki smrt namenjena, položite naji skupaj v eden grob.“ — V Monaco sedeli so kavalirji pri veliki igri. Hiša se zaguglje in vse zbeži; za denar, ki je na mizi obležal, se niti nihče zmenil ni. Le tisti, ki je banko imel, je ostale napoleondore pograbil in jo je popihal.

Mlada princesa Orleanska zbežala je na vrt, kjer je mraza trepetala. Neki častnik dá ji svoj plašč, ter ji prinese požirek ruma, s katerim se je ogrela. Oče njen, vojvoda Nemourski, vpraša častnika, kako se piše, ali ta mu je rekel: „Je že dobro, bojim se, da se maščujete nad menoj; malega viteštva nasproti gospici si ne dam poplačati!“ S temi besedami je zginil.

Vila „Bischofsheim“ v Bordigeri je popolnoma razdjana. V njej je stanoval Pariški zdravnik Pasteur. Ko so ga živega izpod razvalin zvelkali, je pokazal v kot rekoč: „Tam-le leži nekje moje zdravniško orodje, dajte, poiščite mi ga, da gremo ranjencem na pomoč.“

Iz Nizze je do sedaj že kakih 15.000 ljudi zbežalo. V Diano Marina izkopali so 700 mrtičev, veliko več, pravijo, da jih je še pod razvalinami. Potres so čutili po več nego 300 ligurijskih in pijemontskih občinah, tu več, tam manj. Mestice Diano Marina je popolnoma razdjana, hiš niti jedna ni ostala. Vse je v razvalinah, pod katerimi so prebivalci pokopani. V neki hiši so ravno plesali. Potres je godce in plesalce pokopal in niti jednega še niso izkopali od vse vesele družbe. V Bajardo se je podrli cerkev ravno med službo božjo in je okoli 300 ljudi zasula. Vsi so mrtvi ostali. Tudi v Castellaru se je podrli cerkev in pokopala pod svojimi razvalinami nad 50 ljudi. Občina Bussana je uničena. 400 prebivalcev je podsutih. Pinocastello in Cricale so tudi gole razvaline. V San Remu podrli ste se dve kupoli in pa zvonik pri cerkvi. Sploh so poročila iz Ligurije in sploh Laškega grozovita. Tudi Genua, veliko kupčijsko mesto in pristanišče za ladije, je mnogo trpela. Sicer se od mrtvih ne pripoveduje, pač pa, da je mnogo hiš

razpokanih in poškodovanih. Ljudstvo je hiše zapustilo ter bežalo na ladije. Mnogo jih je prenočevalo v vozovih, za ktero prenočevanje se je plačevalo celo do 100 lir. Od šibe potresa, reši nas, o Gospod!

Politični pregled.

V Ljubljani, 3. marca.

Notranje dežele.

Delegacije sošle so se, kakor nam je telegraf že naznanil, dne 1. marca v Budapeštu, da določijo, kar je potrebno za varnost države. V avstrijski delegaciji zahteval je kredit grof Kalnoky, kot minister zunanjih zadev, grof Falkenhayn pa je priporočal rešitev kreditnega predloga, kar se je soglasno sprejelo, ter si je predlog takoj izročil budgetnemu odseku, ki se je izbral Mattuša za sporočevalca. V ogerski delegaciji je minister Kállay kredit zahteval, ter se je predlog izročil četvrtičnemu odseku, ki se bo danes posvetoval o predlogu. Ob enem je ogerska delegacija v nemali zadregi, ker sta ji dva delegata zbolela. Ludvik Tisza je zbolel kar na nagloma, kardinal Haynald pa vže več dni ne smé iz sobe. V avstrijski delegaciji je rekel Smolka ministru grofu Kalnokyju, da bo sejo otvoril s primernim nagovorom, ki pa ne bo posebno oster. Kalnoky mu je na to rekel, da naj se o tem najpoprej z ogerskim predsednikom dogovori, dalje pa, če misli res govoriti, naj pazi, da mu ne bo nikakih situosti delal. Smolka je res ostal mož beseda, ter se je večinoma le sporočevanja držal o spremembah, ki so se od poslednjega zasedanja med delegati zgodile. Za Smolko oglasil se je grof Kalnoky s svojim kreditnim predlogom rekoč: Če si prav vse države miru želé in si ga ohraniti skušajo, je vendar splošnji politični položaj v Evropi tak, da se ne le vse merodajne države na suhem, temveč še celo male države izredno pripravljajo in vsakojake žrtve prinašajo, da bi jih boj ne prehitel in ne dobil nepripravljenih. Gledé na to tudi skupna vlada ob vsem oziru na finančni položaj ni smela dalje odlašati, kar je neogibno potrebno, da nas razvoj kakih nepričakovanih dogodkov ne prehití. Izredne priprave in naprave, ki nimajo prav nobenega ofenzivnega značaja, zahtevajo tudi izrednih pripomočkov, za ktere je skupna vlada po skrbnem pretehtovanju določila skupno svoto 52½ milijonov goldinarjev. Skupna vlada je namenila za najpotrebnejše izdatke 24½ milijonov, od katerih je 1½ milijon za mornarico namenjen. Od tega je vže porabila 16½ milijonov (za mornarico 1½ milijona). Visoka delegacija državnega zbora se toraj prosi, da sklène: Skupna vlada se pooblasti izdati za vojna previdnostna dela 16½ milijonov (1½ milijona za mornarico), ter se ji dá indenniteta in pooblastilo, da smé tudi dalje še porabiti za nujne naprave 8½ milijonov, od katerih gré zopet 0½ milijona za mornarico. Dalje se skupna vlada pooblašča, če bo treba, da smé na varnost države porabiti še 28 milijonov goldinarjev za izredne vojne priprave (od katerih odpadeta 2 milijona za mornarico). Za pokritje te svote naj se skrbi po ustavnem potu.

Vnanje države.

Nezadovoljnost na Srbskem vedno raste. Vzrok temu je sedanja vlada kolikor toliko sama, ker je iz prevelike štedljivosti pričela razne državne uradnike iz službe odpuščati. Zlasti mnogo jih je prišlo ob kruh pri poštnem in brzojavnem uradu, ker se je več manjših poštinih in brzojavnih uradov po deželi zaradi prepričanih dohodkov opustilo. Vsi ti odpuščeni uradniki pridružili se bodo opoziciji, ktera jih bo z odprtimi rokami sprejela, samo da bo armada nezadovoljnežev večja. Mesto vojnega zapovednika, ktero je do sedaj zavzemal general Horva-

tović, in ktero je pa ob enem z vojnim ministerstvom odložil, se ne bo v mirnem času nič več odalo, da se ne bodo stari generali razžaljéne čutili, če bi jim bil kak mlajši tovariš za zapovednika imenovan.

Bolgarsko vprašanje se čedalje huje zapleta, da ga konečno res ne bo mogoče drugače rešiti, kakor z mečem. Kar je bilo véteraj tam doli še kot resnično in veljavno, danes ni več. Homatije so še vedno take, kakor so bile prvi dan, ko so kneza zapodili, ali pa rajše še nekaj večje. Turčija, kteri se je sanjalo, da bo ona tako srečna, da Bolgariji mir in réd podéli, za ktereга sama na noben način ne mara, je tudi že obupala, vidoč, da je bolgarska in ruska trmoglavost večja, kakor pa vse njeno prizadevanje, ki toliko časa ne bo imelo pravega vspeha, dokler bo na Bolgarskem od dné do dné več strank, ki se bodo medsebojno preganjale in dokler Rusija ne pokaže prave barve o bolgarskem vprašanju, kar bi tem laglje storila, ker dobro vé, da ji ne bo nobena velesila odrekala posebnega stališča nasproti Bolgariji, kolikor se to vjema z določbami Berolinske pogodbe. V turških krogih so čedalje bolj prepričani, da ni res, kar Rusija ravno kar trdi o Bolgariji, da namreč nič veliko več po njej ne vpraša. To ni nič drugega, kakor sama gola zvižaja, da bi si laglje proste roke ohranila za slučaj francosko-nemške vojske, kedar bi takoj Bolgarijo poplavila. Rusija niti za jeden trenutek ne obrne svojega očesa od Balkana, še manj pa od Bolgarije, kjer se ravno kar iz novega revolucija pričénja, ki bo Rusiji kakor nalašč dala povod za okupacijo, če se bolgarski vladi sami ne posreči ustaje zatreti. Cankov Dragan in prijatelji njegovi so toliko časa vrtali, da se jim je konečno vendar-le posrečilo med jeden del bolgarske armade upor zatrositi. V Silistriji dvignila se je posadka proti sedanjim vladarjem. Zima se bliža h koncu, sneg se je jel topiti, steze in pota bodo vstašem zopet ugodna postala, zato pa že sedaj poskušajo, kako kaj pojde. Gorjé, če se bolgarski vladi ne posreči Silisterskega upora v kali zatreti! Vtegne se vžgati ves Balkan in kri bo v potokih tekla. Da bi spomlad na Balkanu bila in povsod brez upora, se niti misliti se ne dá. Ljudje so tega že vajeni še iz tistega časa, ko so se borili s Turkom za svojo neodvisnost in sedaj mislijo, da more tako biti vsako leto, kedar se narava pomladi.

O **Španiji** smo nedavno že omenili, da se oborožuje. Vzrok, pravijo, da je ta, ker ne zaupa Rusiji. Vendar se pa špansko oboroževanje ne razteza dalje, kakor samo na obrambo tega, kar že imajo. Utrditi mislijo Baleare, že obstoječe trdnjave Cadix, Algesiras, Tarifa, Cartagena in drugi utrjeni kraji ob južnem primorju, kakor tudi Gibraltaru nasproti ležeča Centa, se bodo pa še zdatno bolj utrdili in kar je kje kaj slabega, se bo popravilo. Ko bo vse to utrjeno, potem, če se res vname evropski boj, hoče pa Španija neutralna ostati, kar ji bo izvestno vsak popolnoma kot najboljšé pritrtil.

Izvirni dopisi.

Z Vrhniko, 2. marca. († Martin Šlibar.)

Kakor je znano slovenskemu svetu, umrl je tukaj 22. dan februarja naš preč. gosp. dekan Martin Šlibar.

Rodil se je ranjki 6. novembra 1821 v Ljubljani (mislim da v Trnovski župniji) od zelo revnih starišev. Že kot mali deček kazal je veselje do učenja; zaradi tega so ga njegovi stariši, če tudi težko, vendar radi pošiljali v šolo. Ko pa je začela moriti po Ljubljani neusmiljena kolera, napravila je tudi našemu Martinu dokaj britkosti in žalosti. Najprej mu zbolí mati na omenjeni bolezní in tudi

cvetoča nežna deklica, izbudi se iz spanja ter šepeta besede: „lump“, „falot“ itd.; kar začne glasno pes tuliti, privezan na verigi v sosednji vili, pripadajoči sorodniku njenemu, ki kosti pobira. (Da zaprečimo nadaljno kalenje javnega miru, prejenjamo tukaj. Vr.)

Pride na vrsto „Politični pregled“.

Poročila iz Pariza so vedno bolj vznemirujoča. Tako pripovedujejo, da je bilo pred par dnevi Francoski poslanega veliko pečatnega voska, znamenje, da se tam resno pripravljajo na to, da bodo „pečirani“.

Na Blatnem jezeru, blizo Beljaka, tam na meji med Saharo in drevoredom, v katerem zelené jabolka za mošt, našli so na vršaci, do sedaj nepristopnem, nov zdravilen vrelc. Strokovnjaške mlekarice in vinotržci, ki se vode boje, imajo nalog, da preiskujejo to nenavadno podnebno prikazen.

Kakor se nam sporoča, zborovali bodo v kratkem srednje-evropski tepci na Dunaji.

Dopisi iz Gradca in okolice.

Finibali. Najbolj se je obnesel v letošnjem predpustu tako zelo priljubljeni „buteljski večer“,

ki se je vršil deloma v gostilničnih prostorih „Pripnavljani zaušnici“. Okinčal je prostore g. U. M. Azanec, o čegar marljiví roki so pričali določni sledovi.

Do vrhunca je dospela ta izvirna spodobna veselica takrat, ko so proti polnoči vstopili po svojih finih dovtipih znani bratje cepci ter je starejši izmed nju vlil neki gospej pol litra pive za vrat. Predržeža, ki se je protivil tej brezpomembni šali na nerazumljiv način, opozorili so brž, naj se podá v bolj pritlične prostore. Eden izmed gostov je bil namreč toliko brez takten, da je stokal vsled zaušnice, dobljene v najvselejši šali. Naj bi se vendar ljudem pustilo tako nedolžno se razveseljevati.

Razstava. Odbor za razstavo ponarejenih živil ne bo imel danes svoje seje, ampak jutri ob polnoči na eni strani proti bolnišnici.

Popravek. Neresnična laž je, da se jaz skrivaj pripravljam na post po izgledu znanega Merlatti-ja.

Spoštovaje

Živa brâsa.

Poslano. Na vsa usta bovem, da se mi bo Polgarski brav nič slíne ne cedé; saj ne znam še prati, ba tudi nič se poriti; jaz le blenim.

Jaz. Trep.

Listnica vredništva. (Stari naročnik.) Vi ste vkljub svojemu vijoličastemu nosu uvrsteni med črnovojneke.

Mali Tonček. Prav lepa rudeča tinta se naredí, ako se 100 gramov očiščene vode pobarva prav lepo rudeče.

Norček. Tako neumni smo mi tudi, kot Vi; da, še neumniši.

Stari prijatelj. K sreči smo Vašo ponarejeno dvajsetico dobro spečali, sicer bi Vi zaradi svoje umazanosti imeli še velike sitnosti in pota.

S tem sem jaz za danes spolnil svojo samemu sebi dano obljubo. Preostajajo še inserati. Za te pa malo počakajmo.

t. b.

*) Za vsebino in pravopis vredništvo ni odgovorno.

umrje. Ne dolgo pozneje vleže se tudi oče na bolniško posteljo, s ktere več ne vstane. Reven, mlad, sam sebi prepuščen, brez starišev bil je toraj naš dijak. Pač britka osoda! Toda pridnost in vstrajnost vse premotri; ob enem pa tudi dobri Bog onim, ki v Njega zaupajo, nakloni usmiljena sreca blagih dobrotnikov. Tako je tudi naš Martin s svojo pridnostjo in podporo milih dobrotnikov dovršil gimnazijo v Ljubljani in se posvetil duhovskemu stanu. Zarad pridnosti in vzornega obnašanja bil je že konec tretjega leta v mašnika posvečen in sicer dné 5. julija 1848.

Prvo slovesno sv. daritev daroval je v Ljubljani v nuuski cerkvi. V četrtem letu v semenišči pa g. Martin nevarno zbolí, začel je namreč bluvati kri in bati se je bilo za mlado nadepolno življenje njegovo. Dr. Čubar, tedajni semeniški domači zdravnik, opozori milostljivega knezoškofa Antona Alojzija, naj se ne pošlje bolni g. Martin v pastirsko službo, češ, da bi vsled težav v pastirski službi moralo kmalo ugasniti življenje mladega duhovnika. Vsled omenjenega nasveta ni bil g. Martin poslan precej prvo leto po končanih bogoslovskih študijah v pastirstvo. ampak podal se je bil v Kranj, kjer je pri ondodnem lekarji g. Šavniku podučeval otroke in v čistem zraku gorenjskem utrjeval svoje zdravje. In res, v enem letu je toliko okreval, da so ga poslali za beneficijata v Šentjurij pri Kranji, od tam pa za duhovnega pomočnika v Idrijo.

Devet let bival je v Idriji kot kaplan, potem pa je dobil župnijo Staro Oselico, kjer je pastiroval pet let in vkljub mnogim težavam, ki jih je imel prestatati v gorati župniji, zlasti o zimskem času, bil je vendar po njegovi lastni izjavi tam najbolj zadovoljen. Z Oselice prišel je za župnika v Spodnjo Idrijo, kjer je bil nad šest let. Ko pa je 14. februarija 1874 preč. gosp. Jožef Bonner, dekan Vrhniki, umrl, je bil imenovan od milega knezoškofa Jerneja Vidmarja 17. aprila istega leta Martin Šlibar, župnik iz Spodnje Idrije, za župnika in dekana na Vrhniki. Inštaliran je bil 1. maja 1874, slovesno vmeščen pa peto nedeljo po Velikinoči, pri kateri slovesnosti ga je predstavljaj njegov iskreni prijatelj in sošolec ranjki g. dr. Leon Vonceina, takrat profesor cerkvenega prava na bogoslovskem učilišču v Ljubljani. In tukaj na Vrhniki bil je župnik in dekan do 22. februarija 1887. (Konec prih.)

Iz Sorške okolice, 2. marca. Od vseh strani se bere in toži o žganjepivstvu, kako zlo da napravljaja itd. Po mojih mislih bi se žganjepivstvo zatrla s tem, da bi se od špirta silno visok davek plačeval, ali se popolnoma zatrl. Pomagalo bi tudi, če bi vsaj bolj premožni gospodarji kupili vina in ga dajali delavcem mesto špirtovega žganja za pijačo. Vsaj se navadno vino na Dolenjskem ali tudi „vremščina“ na Notranjskem cenó dóbí in je zdrava pijača.

Tudi bi bilo dobro, če bi se dajalo v prav mali meri pravo natorno žganje ali od češpelj ali od sadja sploh delavcem mesto škodljivega špirta, da bi vsaj nekaj pijače dobili. Veliko bi pomagala tudi družba treznosti, če bi se vpeljala; ali reči se mora, da je težko ozdraviti tako močno razširjeno žganjepivstvo.

Želeti bi tudi še bilo, da se ustanovi za naš kraj ali v Sori, ali znabiti tudi v Preski ali v Medvodah podružnica družbe sv. Cirila in Metoda, po kateri bi se prva omika in izobraženost v naših krajih bolj in bolj razširjala. Podružnica bi napravila kako pošteno veselico z govorom, petjem itd. in bi s tem mnogo vplivala na ljudstvo.

Iz Pemske okolice, 2. marca. Vrli „Slovenec“ je pisal pred kratkim, da so Premci minulo leto veliko dobili za sadje; največ je dobila vas Janeževbrdo iz Pemske župnije; še več pa Ostružnobrdo, vas Košanske župnije. Res je želeti, da bi se ljudje sadjarstva še bolj prijeti; zadnje leto je pokazalo, kako se trud splača. Najbolje je kazalo do sedaj zlasti češplje saditi. Ljudje so kuhali iz njih slivovec, kateri jim je vrgel lepe denarce. Odkar se pa špirit bolj in bolj razširja, peša tudi kupčija s pravim slivovcem. Mnogo se bere in ugiba, kako žganje zatreti; toda reči se mora, dokler se ne bode špirit silno visoko obdačil, ali se le prodajal kot strup za tiste, ki ga pri obrtniji potrebujejo, ali se popolnoma zatrl, ne bode boljše, če se še tako visoke priklade od žganja plačujejo.

Uboge ljudi tukaj, kakor sploh na Notranjskem, je največ zatrla oderuška postava, ktera je naložila dolžnikom neznosna bremena. Naši kraji veljajo za revne in uboge; kako se to vjema, da so kot taki

plačevali in večidel tudi že zdaj plačujejo veliko večje obresti, kakor se plačujejo v bogatih krajih; po 8, 10, 12, 15, 20 gld. ali še več od 100?!

Dokler se špirit ne zatré in obresti ne znižajo, za naše kraje ne bode bolje.

Iz Dolenjega Zemuna, 2. marca. Slišal sem, da je „Slovenski Narod“ našega okrajnega glavarja, viteza Schwarza, napadel, kar je neopravičeno; ker omenjeni gospod vsem občinam, ki slovensko uradujejo, tudi v slovenskem jeziku dopisuje. Jaz, od kar je gori omenjeni gospod v Postojni za okrajnega glavarja, še nisem prejel niti enega nemškega dopisa. G. okrajni glavar je sicer rojen Nemec, ali on je pravičen; da bi bili tako nekteri Slovenci, ki se štejejo med „narodnjake“ pri sodnijah in drugod, bilo bi že drugače, kakor je. Vpiti, dobre reči podirati pa napadati, to je lahko, a delati za narod, pa jim ni mar, posebno pa za vernega kmeta, kterege ti liberalni gospodje obrajtajo in spoštujejo, kakor lanski sneg.

Iz Trsta, 26. febr. (Predpust. — Razstava. — Drobnoti.) Minul je šumni predpust in tudi največi veseljaki poprijeli so se zopet svojega dela. Predpustni ponedeljek bil je hud mrz, zato pa od nekdanjega „korsa“ skoraj niti sledú ni bilo. Na pustni dan pa se je naštelo do blizo 300 voz z več ali manj dovtipnimi in dostojnimi maskami. Vendar pa se opazuje, da tudi v ponosnem mestu ob Adriji take in jednake veselice vidno pešajo, in mislim, da gotovo ne na škodo narodu. To liko bolj polna pa so bila gledišča, kavarne in gostilne. Veselica vrlega našega „Sokola“ bila je zelo obiskana, tako celó, da opomni „Edinost“, da se bode drugo leto „Sokol“ že lahko pokazal v kacam gledališču.

Te dni imamo zopet razstavljenе slike Tržaškega umetnika g. Vostrija. Ta mladi slikar postavil je na ogled svoj križev pot, kterege je naredil za jezuitsko cerkev v Trstu. Na prvi pogled prepriča se vsak, da ima gosp. Vostri mnogo nadarjenosti. Vendar pa se mi zdi, da je malo preveč realist. Na obrazu trpečega Boga izraženo je preveč bridko trpljenje. Premalo se tu vidi radovoljnost in vdanost Sinú božjega, kateri je le iz ljubezni do revnega rodú človeškega vzel na svoje rame križ in z njim vred vse neskončne muke. (Oblatus est, quia Ipse voluit.) Najbolj mi še dopada trinajsta postaja. Se vé, da je gotovo, da bodo slike ves drugačen vtis naredile, kedar bodo visele na stenah lepe jezuitske cerkve. Vidi se pa vendar le, da je slikar premalo premišljeval veličastni predmet, kterege je prevzel. S tem pa nikakor ne mislim oporekati talentu in izvirnosti slikarjevi.

Vreme je bilo do danes solnčno, da si dosta mrzlo, a ko to pišem, postalo je megleno in prej kot ne se v kratkem spremeni. Delo na železnici v lepem vremenu, kterege imamo, hitro napreduje. Sedaj zasipljejo obrežje pri parnem mlinu „Economo“. Toda komaj bode končano delo, pričeli bodo graditi stavbe, ktere bodo potrebne zaradi odpravljene proste luke. Pri oddaji velikanskih teh del naj bi vendar visoka vlada gledala na to, da dobé te zgradbe v roke avstrijske in krščanske firme. Zakaj bi si tuji, zlasti italijanski podjetniki polnili nenasitljive svoje žepe? Boljši je, da se izroči delo domačim podjetnikom, da državni denar vsaj doma ostane. Čisti dohodek pri zgradbi železnice Trst-Hrpelje bo lepo romal v blaženo italijansko kraljestvo. Toda ne le materijalna škoda je pri tem, ampak tudi moralna, kajti ti italijanski delavci, osobito pa polirji, so prava kuga dobremu našemu narodu. Ne le, da ta „jara gospóda“ ne hodi v cerkev, ampak se še norčuje s pošteniimi domačimi delavci in težaki, kateri obiskujejo cerkev in sv. zakramente prejemaajo. — Ergo — „videant consules!“

Domače novice.

(„Vincencijeva družba“) (Konec.) Za predsednikom prve konference govori kratke besede predsednik druge konference sv. Jakoba ondašnji župnik preč. gosp. Rozman. Rekel je nekako: Tudi pri naši konferenci nismo rok križem držali, ampak storili, kar smo po svoji revščini mogli. Delavnih udov je bilo od 14 do 16. Pri dobrotnikih smo nabrali 929 gld., v tedenskih sejah pa sami zložili 172 gld., toraj smo prihodkov imeli nekako 1100 gld. Res ni toliko, kakor pri pri konferenci, a pri

nas je revščina ali vsaj nepremožnost domá. S temi vinarji pa smo storili, kar smo mogli. Podpirali smo čez 110 deloma rodovin, deloma zasebnikov. Upamo, da nekoliko smo revnim težave vendar polajšali, ker izdali smo n. pr. le za moko 424 gld., blizo toliko za kavo in sladkor itd. po primeri.

Konečno opominja, da si prizadevajmo lajšati revežem dušne težave, ker te so marsikje večje, kakor telesne; delovanje Vincencijevih delavnih udov nikakor ni dovršeno s pomočjo v telesnih potrebah, ampak še veliko več v dušnih. Opominja dalje, da naj ne obnemagajmo vsled velikih težavnosti, neprijetnosti in nevhvaležnosti, ki so včasih prav velike, ker plačilo bo obilno v nebesih, kajti: „Kar ste komu najmanjših storili, ste meni storili.“ Zahvaljevaje se vsem dobrotnikom in opominjevaje k vstrajni stanovitnosti, sklène govornik svoj kratek, pa prisrčni govor.

Za temi spregovori še kratke besede vodja Marijanišča, preč. gosp. dr. Lampe. Rekel je: Še le pol leta je, kar sem v sirotišnici, toraj tudi ne morem veliko govoriti o naredbi, o napredku otrok itd., a neke male črtice zamorem vendar-le podati. Povedal je potem, da v Marijanišču se preskrbuje sedaj 124 otrok, ki se skrbno podučujejo in k dobremu napeljujejo po šolskih sestrah in učiteljici, katerih delovanje je vse hvale vredno. 65 otrok obiskuje prvo mestno ljudsko šolo. Mora se lahko reči, da napredek je dovoljen in še precej dober. Le trije ali štirje so zaostali in nekteri dvojke dobili, zato pa je nasproti 18 odličnih, 9 ali 10 notranjih pa pohvaljenih, kar je velik vspeh; zakaj mi si ne moremo bolj obdarovanih zbirati, ampak moramo vzeti sirote in take revne, kakoršni so ravno, dobri ali slabi. Drugi napredek je v nravnosti. Tudi tu smem trditi, da Marijaniški otroci niso zaostali, ampak res napredovali. Tako kažejo že v svojem vnanjem zadržanji, kadar gredo v šolo in iz šole. O prostem času se vadijo raznih del, n. pr. v vezanji knjig, izdelovanji rožnih vencev, ktere za kupovanje priporočam, ker imamo jih že lepo število, komaj da vémo kam z njimi. Tudi v domači pobožnosti so naši otroci marljivi, bodisi v molitvi, v obiskovanji sv. maše in prejemanji sv. zakramentov. Upati je toraj, da bodo otroci Marijanišča tudi pozneje kot posli, delavci itd. vedeli svoje dolžnosti spolnovati in pošteni kristjani ostati.

Po teh besedah predsednik, prošt Jarc, kaže na mnogovplivno in mnogovrstno delovanje Vincencijeve družbe v Ljubljani ter priporočevaje jo dobrotnikom in proseč za blagoslov božji zborovanje sklène.

(Družbe sv. Cirila in Metoda) prvomestnik g. Tomo Zupan, podpredsednik g. Luka Svetec in denarničar g. dr. Josip Vošnjak so se danes ob 11. uri poklonili prevz. knezu-škofu, dr. Missia — priporočajoč družbo škofu stolnega mesta Ljubljane, (kjer uprav stoluje tudi družba sv. Cirila in Metoda) in po škofu vsem duhovnikom ter vernikom Ljubljanske škofije. Bila je deputacija te važne družbe jako ljubeznjivo sprejeta in čula je iz Premilostnega ust jako tolažljive besede.

(Umrli sta) v Št. Pavlu na Koroškem 26. februarija P. Herman Venedig, rojen leta 1807 v Tržiču na Kranjskem, duhoven reda sv. Benedikta leta 1832, gimnazijski profesor v pokoju, — v Gorici pa 1. marca monsignor Dominik Castellani, rojen leta 1814, mašnik leta 1839, doktor bogoslovja, kanonik prestolne cerkve. R. I. P.!

(Umrli je) Ferdinand Malahovsky, znani izdelovalec orgelj, danes zjutraj v Ljubljanski mestni ubožnici. Naj v miru počiva!

(Sokolov „jour-flxe“) bo v soboto zvečer v čitalnici. Na dnevnem redu je petje in prosta zabava. Reditelja večera sta gg. Medved in Petrič.

(Kmetijsko potovalno predavanje) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc v nedeljo 6. t. m. popoldne po cerkvenem opraviu v šolskem poslopji na Brezovici.

(Za rešitev življenja) Blažu Janu priznala je c. kr. deželna vlada kranjska bratoma Janezu in Antonu Bemu na Bleškem jezeru, iz kterege sta izvlekla vtapljajočega se Jana dné 26. januarja z nevarnostjo lastnega življenja, nagrado v znesku 26 gld. 26 kr.

(Kamniškim veteranom) podaril je presvitli cesar za napravo zastave 100 goldinarjev iz lastnega premoženja.

(Učiteljske spremembe.) Gospica Frančiška Šmitek, imenovana je za učiteljico v Šošanju; gospica Gabrijela Gogala pa za stalno uč-

teljico v Črnem Vrhu. Učitelj g. Gust. Spetzler dobil je stalno mesto v Begunjah na Gorenjskem, g. Franc Kalan je imenovan stalno na Čatežu, in g. Ivan Jeglič pa v Pečah.

(Jako razumna žival) smé se imenovati bela kobilica g. dr. P.; zakaj, razvideli bode te takoj. Gospod dr. P. je bil nedavno z Dunaja svoje gospoj v Ljubljanski okolici prebivajoči brzojavno sporočil, da pride drugo jutro domu in da ga naj hlapec z vozom pred južnim kolodvorom v Ljubljani počaka. Gospa hlapecu naroči vse potrebno in drugo jutro stala je ob pravem času kobilica pred hišo vprežena. Hlapec jo je pustil samo, ter je šel še nekaj v hišo iskat. Kobilici se ni zljubilo dalje čakati in jo vprežena, kakor je bila — pobriše. Med tem pride hlapec iz hiše in se silno prestraši, ko ne najde ne vozu in ne kobilice. Kar mora, hiti po vasi in dalje po cesti, toda zastoni. Niti sledu ni dobil, kam bi bila voz in kobilica prešla. Med tem pridrdra vlak z Dunaja v Ljubljano in g. dr. P. vpraša fjakarje, če ni še njegovega hlapca zunaj. „Hlapca ni, čaka pa vprežen Vaš voz na Vas, gospod doktor.“ G. dr. P. še nekoliko počaka, ker pa hlapca le ni bilo od nobene strani, sede v voz in požene proti domu. Na mitnici v bližnji vasi je poprašal po svojem hlapecu, če ga niso kaj videli, ker se je bal, da bi se mu ne bilo kaj žalega zgodilo. „Pred nekaj časom je tukaj zgubljenega vozu in konja iskal in je bil popolnoma zdrav“, so mu rekli, na kar je g. doktor zadovoljen dalje pognal. Doma so mu stvar še le pojasnili. Mitničarji so mitnica ponoči kobilici brez plače odprli, ker so jo poznali, kajti gospod doktor mitnico na mesec pavšalno plačuje. Ker je bilo temno, kočija pa pokrita, se niso kaj prida brigali, ali je kdo v vozu ali ne in tako je bistra žival sama hitela po svojega gospodarja skoraj pol-drugo uro daleč. Prijatelj, kteremu je g. dr. P. ta dogodek pripovedoval, je dovtipno dostavil: „Morebiti je Tvoja gospá telegram na glas brala, da ga je kobilica slišala.“ Dogodbica je vseskozi resnična iz ravnokar minolega tedna.

Razne reči.

— Slovenci v Ameriki. Večkrat se je že pokazalo, da Slovenci, ki se izseljujejo v Ameriko, ne zgube tam za veliko vodo niti svoje vere, niti svojega jezika. Zavedajo se tudi cerkve, v katero so bili sprejeti, in jezika, ki so se ga naučili od svoje matere. Vpisavši letos se v družbo sv. Mohora v precejšnjem številu, so to oboje spričali. A to še ni vse. Ustanovili so namreč v Kalumetu (Michigan) slovensko, rimsko-katoliško podporno družbo sv. Jožefa. Pred seboj imajo pravila te družbe, v drugem natisu tiskana pri J. Krajeu v Rudolfovu, prirejena od Fr. Šetina, učitelja v Črnomlju. Morda zanima koga ta socijalni napredek naših ameriških bratov. Zato posnamem teh pravil vsaj poglavitnejše točke: Predsednik jej je Jožef Sotlič, podpredsednik pa Jožef Grahek; datirana so pravila od 17. septembra 1886. Sv. Jožefa dan je praznik družbe; zato se morajo vsi njeni udje ta dan vdeležiti družbene sv. maše. Tretjo nedeljo po veliki noči morajo vsi prejeti skupno sv. obhajilo. Kdor ga ne opravi, se iz družbe izbriše. (Morda bi ne škodilo celó tostran oceana kak tak paragraf dejati med pravila kakoršne si koli družbe; prav gotovo pa bi v tem slučaju osramotil marsikako osebo, ki velja med prvimi v Izraelu.) Namen družbi je, podpirati društvenike, ki so vsled nesreče ali bolezni za delo nesposobni. Društvenik mora spolniti 18 in ne preseči 55 let, mora biti zdrav in poštenega obnašanja. — Pristopnine se plača dva ali pet dolarjev. V družbo se smejo sprejemati le Slovenci; zato se pa morajo vsa zborovanja vršiti le v slovenskem jeziku. (Člen V.) Za vsprejem se stavita dva pogoja: 1. mora biti pri shodu novi ud po kakem odborniku predstavljen; 2. mora plačati za vsprejem dva, oziroma pet dolarjev. Vsprejem sam se pa tako vrši: Vsak navzoč društvenik vrže v skrinjico po eno kroglico. Kroglice so bele in črne. Kdor dobi najmanj dve tretjini belih kroglic, ta je v društvo sprejet (Člen X.) Plačuje se na mesec po 50 centov. V bolezni se dobiva po 60 centov na dan, kar se pa po previdnosti lahko zviša ali zniža. Ne dobi pa podpore oni, ki si vsled prevzetnosti ali razsajanja sami na zdravju škoduje. Družba skrbi tudi za primeren, krščanski pogreb, kterega se morajo vsi udje vdeležiti; sicer plačajo kazen. Pozná se pa tudi, da so Slovenci v Ameriki. Nekaj ameriških stavkov iz pravil náte: Nihče ne sme govoriti pri shodu dalje nego 10 minut. Za vsako osebno nasprotno govorjenje je kazen 25 centov. Pri zborovanju morajo biti vsi odkriti in mirni. Tobak kaditi med zborovanjem je prepovedano. Bog jim

blagoslovi na priprošnje sv. Jožefa njihovo družbo. Mnóži se, razevitaj in druží v zvezo rojake onstran morja v čast Bogu in v slavo slovenskemu imenu! — P. A. Rovinski, ki je več let bival med južnimi Slovani in z znanstvenim namenom potoval po Črni gori, po Bosni, Hercegovini, Srbiji, Albaniji in Macedoniji, se je povrnil začetkom minulega leta v Petrograd, koder misli dati v tisk svoja obširna raziskavanja. Lansko leto v decembru pa se je povrnil v Črno goro, ker še potrebuje podatkov, da v marsičem še dopolni svoje delo. Slovani že težko čakajo njegove izvršitve.

— Obzor oblasti zapadnago in južnago Slovanstva so vključenim červonoruskih, v orografičeskem i gidrografičeskem otnošenijah.“ Pod tem naslovom je izdal prof. A. Budilovič nedavno v S. Petersburg-u (tako pišejo vsi Rusi in ne vem, odkod si jemljemo mi, pravo to ime prevajati) knjigo, ktera ima obsežati tri dele: 1. geografični, 2. etnografični, 3. statistični. Sedaj je izdal samo prvi del, ki pa je bil spisan že pred 10. leti.

— Cesarska znanstvena akademija v S. Petersburgu vrlo napreduje. Vsako leto izdá nekaj znamenitih in v vsakem obziru važnih knjig. Sedaj je akademija sama napravila ekspedicijo pod načelníštvom dr. Bunga, ki preiskuje Sibirijo in najskrajnejši sever. Ekspedicija se je neki jako dobro posrečila in se vrača znanstveno vrlo bogata domov. Akademija se je tudi pobrinula za raziskavanje centralne Azije in se še sedaj zato briga. N. M. Przewalski namreč v njenem namenu potuje ondokaj in že pripravlja svoje delo za tisek. Za zasluge njegove dala je akademija kovati posebno zlato kolajno, ktero mu je v seji 30. decembra 1886 (11. januvarija 1887) podarila.

Telegrami.

Berolin, 3. marca. Državni zbor se je pričel. Točka o zunanji politiki glasi se v prestolnem govoru: „Razmere naše države nasproti velesilam so še vedno taiste, kakor pri otvorjenji prejšnjega državnega zbora. Na cesarjevo povelje izražam Vam cesarjevo zadovoljnost nad izjavami papeža, s kterimi je dejanski dokazal svoje živo zanimanje za ohranjenje miru na Nemškem. Zunanja politika cesarjeva je vedno na to obrnjena, da se mir z vsemi velesilami ohrani, prav posebno pa še z našimi sosedi. To miroljubno cesarsko politiko pa državni zbor najbolje s tem podpira, če hitro, soglasno in veselo pritrdi zahtevanju, ktero namerava tukajšno zdatno pomnožitev naše armade.“

Če državni zbor brez obotavljanja, brez upora spolni kar narod sam želi, da se bomo proti vsakemu napadu danes kakor tudi pozneje popolnoma oboroženi lahko na vso moč branili, bo državni zbor že samo po svojih sklepih in njihovih izvršitvah zdatno pomnožil poroštvo za mir, ker bo odpravil vsakojake dvome, ki so se morda javili v parlamentarnih razpravah gledé naše vojske. Cesar ima do sedanjega državnega zbora zaupanje, da bodo njegovi ukrepi gledé narodne politike dajali dobro podlago politiki prav za gotovo, da bode njegov trud za ohranjenje miru na Nemškem Bog sam blagoslovil. Na cesarjevo povelje izjavljam v imenu zveznih vlad, da je državni zbor otvorjen.

Berolin, 2. marca. Tukajšnje ožje volitve izvršile so se vse na korist „Freisinnigen“ stranke.

Bukarest, 3. marca. Sedem garnizijskih mest, med temi Lompalanka, Šumla in Plevna, dvignilo se je proti sedanji vladi.

Tu jci.

1. marca.

Fr. Matiču: Pischinger, Filip, Luftner, Bierene, Berta, Herbnig, Nendel, Kopsch in Wertheimer, trgovci, z Dunaja. — Julij Geiger, trgovec, iz Linea. — Emil Obach, nadinženir, iz Gradea. — Dizornik, posestnik, iz Celovea.

Pri Stona: Janez Hozirn, polkovnik, z strežajem, iz Angležkega. — Dr. Jakob Haller, koncipijent, z Dunaja. — Daleisch, Epstein, Wenzl in Wirt, trgovci, z Dunaja. — Adalb. Glósz, potovalec, iz Budapešta. — Janez Schmidt, potovalec, iz Gradea. — Gregor Koss, trgovski pomočnik, iz Maribora. — E. Albrecht, trgovec, iz Trsta. — Dr. Zenkovich, c. k. okr. zdravnik, s soprog, iz Sežane.

Pri Bavarskem dvoru: Henrik Zeppitz, c. k. gozd. vajenec, iz Celovea. — Karol Pollack, tovarnar, iz Tržiča.

Pri Južnem kolodvoru: Viljelm Gayger, potovalec, z Dunaja. — Franc Hafner, posestnik, iz Novega mesta. — Ogrine in Adamič, zasebnika, iz Žlebiča. — Valentin Jalen, delavec, iz Gorenjskega. — Ferd. Tervich, trgovec, iz Trsta. — F. Venezian, kupčevalec, iz Trsta.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	746.76	— 6.2	brezv.	megla		
2. u. pop.	745.30	+ 4.0	sl. vzh.	jasno	0.00	
9. u. zveč.	744.12	— 0.4	sl. zap.	"		

Zjutraj megla, potem jasno. Srednja temperatura — 0.9° C., za 2.8° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

3. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 35 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	79 „ 95 „
4% avstr. zlat. renta, davka prosta	108 „ 85 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ 85 „
Akcie avstr.-ogerske banke	851 „ — „
Kreditne akcije	275 „ 30 „
London	128 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 14 „
Ces. cekini	6 „ 02 „
Nemške marke	62 „ 70 „

Tužnega srca javljam, da mi je umrl 23. februvarija na nagloma dragi brat

Jernej.

kt-ri je bil pokopan 25. februvarija v Sori. Izrekam najpričrnišo hvalo čč. gg. župniku iz Sore in očetu gvardijan u kapucinskega samostana v Škofjiloki, ktera sta spremila k večnemu počitku draga umrlega, kterega priporočam vsm prijatelj in znaneem in blagi spomin in molitev.

Nikolaj Križaj, župnik.

Zahvala.

Iskreno se zahvaljujema prečastilemu g. kano-niku Fr. Križnar-ju, kakor tudi vsem drugim prečastitim gg. duhovnikom, gospodom uradnikom, čitalničenemu društvu in pevcom, Vrhiški in Verški požarni brambí, vsm darovateljem krasnih vencev in sploh vsemu občinstvu, ki je v tako obilnem številu skazalo zadnjo čast najinemu predstojniku, ranjkemu visokočastitemu g. dekanu Vrhiškemu.

Na Vrhniki, 2. marca 1887.

Tomaž Potočnik in Anton Jaklič, kapelana.

Prodaja smrekovih sadik.

V c. k. centralni drevosneci pod „Rožnikom“ prodá se štíri milijone triletnih, lepih, presajenih

smrekovih sadik

v skupinah po tisoč kosov, kterih vsaka z zavitkom vred stane dva goldinarja.

Naročila sprejema c. k. deželno gozdno nadzorništvo v Ljubljani do konca marca tek. leta. (1)

ozdravila je veliko množico oseb hudih želodčevih bolezni; med temi je tudi žena, ki je bolehalá in hiralá že petnajst let na nepopisljivih mukah, ki so prihajale iz želodeca in obisti, brez vsake náde, da se še kedaj ozdravi.

Eugen Sandrinelli, Mori, na Tirolskem.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic po 1 gl. 36 kr. po poštnem povzetji. Poštino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angolu“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzioli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (8)

Umetne

(11)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameríkanskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel, poleg Hradeckega mostu, I. nadstropje.